

MARISKA OVERMAN

Het
geheim van
Grace

Twee mannen, een verdwenen vader,
en een oud geheim. Wie kan Maud
vertrouwen als ze de waarheid
wil ontdekken?

DE CRIME COMPAGNIE

Hoe het allemaal begon

Dit begon niet goed. Helemaal niet. Ik liet mijn rugzak van mijn schouders glijden.

Het witte huis dat ik me vaag herinnerde uit mijn jeugd was omringd door mensen. Ik had geen idee waar ze vandaan kwamen. Voor zover ik wist lag het dichtstbijzijnde dorp op een paar kilometer afstand en kwam het inwoneraantal ervan niet boven de paar honderd mensen uit.

'Excuse me, miss,' mompelde een man die tegen mijn schouder aan liep en zich in de richting van het huis haastte. Hij droeg een zwarte stevige koffer en hij deed me sterk ergens aan denken. Voordat mijn hersens een passend woord konden vinden, verried de tekst achter op zijn jas het al. *Coroner*. Lijk-schouwer.

Oké. Dit begon nog vele malen slechter dan ik dacht.

Traag bewoog ik over het smalle pad naar de woning. Een stevige wind blies me bijna omver. Het was killer dan ik verwacht en gehoopt had. Volgens Google was het in Ierland in deze zuidwestelijke streken en in deze tijd van het jaar een graad of achttien. Zo voelde het niet. Donkere wolken raasden boven mijn hoofd en wierpen schaduwen die spookachtig langsgleden. Onderweg van het vliegveld in Cork, met een huurauto waarvan de koppeling schraapte en de remmen piepten, had ik me over de rust verbaasd. Nauwelijks verkeer, geen McDonald's langs de wegen, en vele tinten groen zover het oog reikte. Het oogde als

een sprookjeslandschap. Na elke bocht verwachtte ik feeën te zien. En terwijl ik door de toegangspoort naar het witte huis kwam, en de gezichten van de toekijkende mensen in me opnam, besepte ik dat het sprookje hier alweer geëindigd was.

Kom je zomervakantie bij mij doorbrengen, had tante Josie afgelopen voorjaar geschreven. De brief kwam volkomen onverwacht; ik had jaren niets van haar gehoord. En zij niet van mij. Ik ben niet zo goed in het onderhouden van verre contacten. Tante Josie heb ik slechts één keer in mijn leven gezien, toen ik een jaar of zeven was en met mijn ouders bij haar op bezoek ging. Ik herinner me vooral de schapen die rondom het huis liepen. Witte, wollige schapen. Ik herinner me de gespannen sfeer tussen mijn moeder en tante Josie, al had ik geen idee waarom dat zo was. En ik herinner me de spoken. Die waren er ongetwijfeld niet echt; mijn fantasie werd geprikkeld door de omgeving. Zet een willekeurige zevenjarige in een oud huis op een zo goed als verlaten Iers eiland en de spoken vliegen je om de oren. Inmiddels ben ik vierendertig en de enige spoken die ik ken zijn mannen. Eentje in het bijzonder.

Ik moet je wat vertellen, schreef ze. *Iets van levensbelang*. Ik dacht vooral: waarom bel je dan niet? En wat kan er zo belangrijk zijn dat ik, nichtje van ver weg, dat moet weten? Maar goed, de onverwachte situatie met Mark, die toestand die alles op zijn kop zette, leidde ertoe dat ik dolgraag weg wilde uit Nederland. Een verblijf op een magisch eiland met kliffen en schapen werd plotseling erg aantrekkelijk. Ik schreef terug. *In augustus kom ik bij je*. Vlak voor mijn vertrek viel het antwoord in mijn brievenbus. Slechts een bubbeltjesenvelop met daarin een kaartje met de woorden: *Fijn. Liefs, tante Josie*. En een huissleutel met een label eraan. *Just in case*, stond erop. Voor de zekerheid. Op de voorzijde van de kaart een tekst in de Ierse oorspronkelijke taal: Gaelic. Ik had geen idee wat het betekende.

En nu stond ik hier, voor het witte huis, samen met tiental-

len mensen die ik niet kende en die mij aankeken alsof ik rechtstreeks uit de hemel was neergedaald. Of uit de hel.

‘Sorry, wat is er aan de hand? Wat is er gebeurd?’ vroeg ik aan de dichtstbijzijnde persoon, een man van middelbare leeftijd met een buik als een containerschip. Hij keek me met opengesperde ogen aan, nam me traag van onder tot boven op, wendde zijn blik af en fluisterde iets wat ik onmogelijk kon verstaan. Geweldig. ‘Mijn tante woont hier,’ probeerde ik opnieuw. De man reageerde niet en begon een gesprek met een vrouw schuin tegenover hem. Uit een hoofdbeweging naar mij en de blik van de vrouw die erop volgde begreep ik dat ik het onderwerp van gesprek was geworden. Ik draaide me om. Er stond een vrouw achter me. Haar armen over elkaar, en woeste wenkbrauwen die boven haar neus samenkwamen in een innige verstrengeling. Het gaf haar de look van een soort weerwolfheks. ‘Excuse me,’ begon ik. ‘Mijn tante Josie woont hier. Weet u wat er gebeurd is?’ De harige streep boven haar ogen zakte omlaag in wat vermoedelijk een poging tot fronsen was. Haar schouders gingen omhoog en ze draaide zich van me af. Wat was er aan de hand met deze mensen?

Links van de ingang, bij de groene weide waar vroeger de schapen liepen, zag ik een agent staan. Die moest het weten.

‘Je tante? Josie is jouw tante?’ antwoordde hij. Hij glimlachte erbij. Mijn hart sloeg over. De wind greep mijn haar en bedekte mijn ogen. Even zag ik niets. Daar was hij weer. Wauw. Ogen blauwer dan... nou ja, dan de zee, om maar eens een cliché te gebruiken. Hoewel de feitelijke zee achter hem pikzwart leek. Alleen het witte schuim op de golven stak er scherp bij af.

‘Ja, ik kom bij haar logeren.’ Vanuit mijn ooghoeken zag ik mensen naar me staren en met elkaar smoezen. Iemand wees. Een ander schudde zijn hoofd.

‘Let maar niet op hen. Ze kennen je niet, daarom doen ze zo.’ De glimlach loste op. ‘Jouw... tante. Ik vrees...’ Hij raakte mijn schouder aan; een zachte, nauwelijks waarneembare aanraking.

‘Volgens mij is ze overleden.’ Ik zweer dat ik een glimp van verwondering in zijn ogen zag, die ik niet kon plaatsen.

De man met de touwtjes in handen, ene Joshua Burke met een pokdalige verweerde huid en een klein, gedrongen lichaam, zei het onomwonden. Josie Sweeney, slechts vijftig jaren jong, was deze middag van de trap gevallen. De postbode had haar gevonden. Nee, de deur was niet op slot geweest. Dat deed niemand hier. Hij was naar binnen gegaan, want meestal dronk hij een kopje thee en at een door Josie zelfgebakken scone, voordat hij terugkeerde via de enige weg die het eiland met het vasteland verbond. De opengesperde ogen en de misselijkmakende draai waarin haar hoofd ten opzichte van haar romp had gelegen, had geen twijfel doen bestaan: Josie was dood. Morsdood. Wat een toestand. Zo jong, zo’n ongelukkige val. Wat zal ze gemist worden. De woorden ontsnapt aan Joshua Burkes mond alsof hij ze ingestudeerd had. Emotieloos en zonder intonatie.

Razendsnel vloog zijn knoestige kabouterhand naar mijn haren. ‘Mooie kleur. Net als Josie.’ Automatisch ging ook mijn hand naar mijn rode haar, en in een en dezelfde beweging deinsde ik terug. God ja, wat had ik die kleur vervloekt. Wees er trots op, zei mijn moeder altijd. Zelfs op haar sterfbed herhaalde ze die woorden: *‘Be proud, ginger one, be proud of your Irish roots.’* Zij had makkelijk praten. Ierse van geboorte, maar de vloek van een stugge rode haardos was haar bespaard gebleven. Alleen in fel zonlicht zag je een lichte rode waas over haar donkere haren.

Joshua Burke keek naar me op, grijnsde een paar stompjes bloot, en trok me ruw aan de kant. ‘Daar gaat ze.’ Hij liet zijn hoofd zakken. Ik keek boven op een kale plek waar adertjes en bruine pigmentvlekken omgeven door een schare grijzende haartjes het middelpunt vormden. Twee mannen, nauwelijks groter dan de kalende dwerg, liepen met een brancard met daarop een zwarte lijkzak de voordeur uit. Tante Josie.

Heel kort overwoog ik te vertrekken en elders onderdak te

vinden. Maar nu nog op zoek gaan naar een alternatieve verblijfplaats leek me, gezien de onvriendelijke gezichten om me heen, verre van prettig. Bovendien was ik doodop, ik had helemaal geen zin om weer op pad te moeten. Ik was Josies nicht. Ik had de huissleutel. En al was het een vreemd idee om alleen in mijn tantes huis te verblijven, ergens voelde het ook goed. De kabouteragent nam een korte verklaring op, brabbelde iets over contact zoeken als er vragen waren, en dat was het.

En zo gebeurde het dat ik vele uren na mijn vertrek uit Nederland de deur dichttrok van een zo goed als vreemd huis. De deur op slot. *'Just in case, tante Josie,'* fluisterde ik tegen de muren. *Just in case.*

De woonkeuken riep vaag herinneringen op. Op het aanrecht stond een zilveren schaal met daarop drie scones. Ik rook eraan. Blauwe bessen. De geur overviel me. Het rook vers, alsof tante Josie ze een uur geleden gebakken had. Voorzichtig nam ik een hap. Heerlijk. Met de scone in handen liep ik door het huis. Het was muisstil. Alleen de wind was hoorbaar, en het water dat de kustlijn teisterde. En hoorde ik dat goed? Regen. Waarom ook niet? Perfect rotweer op een perfecte rotdag. In elk vertrek ontstak ik alle lampen die ik kon vinden. Door het raam van de woonkamer zag ik in de verte over het water van de baai de lichtjes van het op het vasteland gelegen kustdorp Baltimore. Ver weg, onbereikbaar.

Een paniekerig, claustrofobisch gevoel overviel me. Ik was alleen. Alleen in the middle of nowhere. In een onbekend huis. Waarin slechts enkele uren geleden een dode vrouw had gelegen. En dat hele eiland, inclusief zijn dwergen en onvriendelijke inwoners met weerwolfwenkbrauwen, wist dat ik hier in mijn eentje was. Adrenaline verjoeg alle uitputting die mijn lijf net nog behuisde. Geluiden in en om het huis zetten mijn voelsprietten op standje mega-alert. *'Kom op, Maud, verman jezelf,'* zei ik hardop. De laatste hap bessenscone verdween in mijn mond.

Ik hoorde een zacht tikken bij de voordeur. Of was het die godvergeten wind? Of de regen. Mark noemde me altijd een angsthaas. De zak. Ik had hem laten zien hoe heldhaftig ik ben. In mijn uppie naar Ierland. Dat had hij vast niet zien aankomen. Tik. Tik. Het leek... een takje? Dat moest het zijn. De wind en een boomtak. Tik. Tik. Schaduwen vormden wiegende silhouetten voor de ramen. Tik. Voorzichtig sluipend, en dat onmiddellijk belachelijk vindend, schuifelde ik naar de voordeur. TIK. TIK. Heel dichtbij was het. TIK. Behoedzaam draaide ik de sleutel in het slot om. TIK. Met een ruk trok ik de voordeur open, en realiseerde me – een beetje laat – dat ik helemaal niets in handen had waarmee ik mezelf kon verdedigen.

Stom, heel stom, zou je kunnen denken. In je eentje, in een huis in the middle of nowhere, en oké, een tikkeltje naïef. Het verhaal had hier zomaar kunnen eindigen met mijn dood. Tenslotte was tante Josie ook al op een onduidelijke manier aan haar einde gekomen. Maar goed, dit zet wel de toon. Je weet nu al wat voor een vlees je met mij in de kuip hebt. Ik beloof je dat ik niet altijd zo stom doe. Nou ja, misschien is 'beloven' een te groot woord. Ik doe mijn best. Dat is al heel wat. Toch?

De man stond druipend van de regen voor de deur. Ik staarde hem met open mond aan, mijn hand hing nutteloos in de lucht ter verdediging. Het zag er ongetwijfeld debiel uit, maar hij reageerde er niet op. 'Sorry dat ik stoor. Ik hoorde dat Josie gevallen is. Dood is. En ik moest...' Hij weifelde en stapte dichterbij. 'Mag ik binnenkomen?'

'Ik ken je niet,' zei ik.

'Ik jou ook niet. En toch durf ik te vragen of ik bij je binnen mag komen.'

Hij had een punt. Een krom punt. Maar toch. Aarzelend liet ik hem binnen. Misschien was dit wel meer zijn huis dan het mijne. Ik keek langs hem heen naar buiten voordat ik de deur sloot.

Het was aardedonker voorbij de eerste meters rondom het huis. Ik zag geen auto staan. Was hij lopend gekomen? Vanaf het vasteland? Of woonde hij ergens op dit eiland?

‘Ik ben een vriend van Josie,’ antwoordde hij op mijn niet-gestelde vraag. ‘En jij bent?’

‘Een nichtje. Uit Nederland.’

‘Aha. Vandaar het rare accent.’

‘Dank je.’ *Not*. Wat dacht hij wel niet? Ik bekeek hem terwijl hij met zijn handen over zijn gezicht wreef. Water druppelde van zijn haren op zijn schouders. Een vriend. Wel een jonge vriend dan. Ik schatte dat hij een jaar of vijfendertig was. En verrekte aantrekkelijk. Hij droeg een gilet, een tweedjasje en – echt waar – er hing een zakhorloge in zijn borstzak. Hij leek vaag op Mark. Hij was mooier. En dichterbij. Wat zou Mark aan het doen zijn nu? Miste hij me, ondanks alles?

‘Heb je misschien een handdoek voor me?’ vroeg hij.

‘Ja, eh, tuurlijk.’ Tuurlijk. Waar dan? Ik had twee badkamers gezien. Boven. Snel rende ik de trap op, negeerde de gedachten aan een dode tante Josie onder aan de trap, en vond handdoeken in de eerste badkamer. Ik snelde weer naar beneden. Weg was hij. ‘Hallo?’ Niets. Bewapend met de handdoek, absurder werd het niet, sloop ik door de keuken en de woonkamer. Nergens te bekennen. Teruggekomen in de keuken zag ik een modderig plasje water op de grond. Ik was niet gek. Hij was er echt geweest.